

Kahdeksas on niistä seitsemästä – numero yksi

Millerin kaksi Roomaa

Jeff Pippenger

2023-09-13

William Miller perusti profeetallisen sanomansa kahden hävittävän vallan kehykseen, jotka hän tunnisti oikein pakanalliseksi Roomaksi ja paavilliseksi Roomaksi.

”William Miller soveltaessaan hermeneuttista menetelmäänsä havaitsi eri apokalyptisissa kohdissa toistuvan teeman, joka koski Jumalan kansan ja sen vihollisten välistä kiistaa. Analysoidessaan Jumalan kansaa kautta aikojen vainonneita valtoja hän kehitti käsitteen kahdesta kauhistuksesta, jotka hän määritteli pakanuudeksi (ensimmäinen kauhistus), joka symboloi seurakunnan ulkopuolista vainoavaa voimaa, ja paaviudeksi (toinen kauhistus), joka edusti seurakunnan sisäistä vainoavaa valtaa. Juuri kahden kauhistuksen motiivi luonnehti useimpia hänen myöhemmistä profeetallisista tulkinnoistaan.” P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Adventismin teologit myöntävät sen tosiasian, että Millerin profeetallisen sovelluksen viitekehyksenä olivat pakanuuden ja paaviuden kaksi hävittävää valtaa, vaikkakin he pitivät sitä ainoastaan milleriläisen historian analyysina eivätkä Jumalan hänelle antamana totuutena.

”Jumala lähetti enkelinsä vaikuttamaan sellaisen maanviljelijän sydämeen, joka ei ollut uskonut Raamattuun, johdattaakseen hänet tutkimaan profetioita. Jumalan enkelit vierailivat toistuvasti tämän valitun luona ohjatakseen hänen mieltään ja avatakseen hänen ymmärrykselleen profetiat, jotka olivat aina olleet Jumalan kansalle hämääviä. Totuuden ketjun alku annettiin hänelle, ja häntä johdatettiin etsimään lenkki lenkiltä, kunnes hän katseli Jumalan sanaa ihmetellen ja ihaillen. Hän näki siinä täydellisen totuuden ketjun. Tuo sana, jota hän oli pitänyt inspiroimattomana, avautui nyt hänen näkönsä eteen kauneudessaan ja kirkkaudessaan. Hän näki, että yksi Raamatun osa selittää toista, ja kun jokin kohta oli hänen ymmärrykseltään suljettu, hän löysi Sanan toisesta kohdasta sen, mikä selitti sen. Hän piti Jumalan pyhää sanaa ilolla sekä syvimmällä kunnioituksella ja pyhällä pelolla.” *Early Writings*, 230.

„Sein Engel“ wird von Schwester White ausdrücklich als Gabriel bezeichnet.

Enkelin sanat: ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä”, osoittavat, että hänellä on korkea kunnia-asema taivaan hoveissa. Kun hän tuli sanoman kanssa Danielin luo, hän sanoi: ”Eikä ole ketään, joka minua auttaa näissä asioissa, paitsi Miikael [Kristus], teidän ruhtinaanne.” Daniel 10:21. Gabrielista Vapahtaja puhuu Ilmestyskirjassa sanoen, että ”hän lähetti ja antoi sen tiedoksi enkelinsä kautta palvelijalleen Johannekselle”. Ilmestys 1:1. Ja Johannekselle enkeli julisti: ”Minä olen sinun ja sinun veljiesi, profeettain, kanssa palvelija.” Ilmestys 22:9, R.V. Ihmeellinen ajatus — että se enkeli, joka kunnialtaan on lähimpänä Jumalan Poikaa, on se, joka on valittu avaamaan Jumalan aivoitukset syntisille ihmisille.” Alfa ja omega, osa 4, s. 99.

“Thmeellinen ajatus — että enkeli, joka kunnian puolesta on lähinnä Jumalan Poikaa, on se, joka on valittu avaamaan Jumalan aivoitukset” William Millerin mielelle. Ei ainoastaan Gabriel, vaan enkelit monikossa ohjasivat hänen ymmärrystään profetioista, “jotka olivat aina olleet pimeitä Jumalan kansalle”. Gabriel ja muut enkelit johdattivat Milleriä Raamatun halki järjestyksessä 1. Mooseksen kirjasta alkaen. Näin hänet johdatettiin Raamatun pisimpään aikaprofetiaan, joka on 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennennen luvun “seitsemän aikaa” (kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta), jo kauan ennen kuin hänet johdatettiin Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljännentoista jakeen kahteentuhanteen kolmeensataan päivään.

”Sen jälkeen omistauduin rukoukselle ja sanan lukemiselle. Päätin panna syrjään kaikki ennako-oletukseni, verrata perusteellisesti Raamattua Raamattuun ja harjoittaa sen tutkimista säännöllisellä ja järjestelmällisellä tavalla. Aloitin Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta ja luin jae jakeelta edeten joutumatta nopeammin kuin yksittäisten kohtien merkitys avautui niin, että vapauduin kaikesta hämmennyksestä, joka koski mitään mystiikkaa tai ristiriitaisuuksia. Aina kun kohtasin jotakin hämärää, tapani oli verrata sitä kaikkiin rinnakkaisiin kohtiin; ja CRUDENin avulla tutkin kaikki ne Raamatun tekstit, joissa esiintyi jokin niistä keskeisistä sanoista, jotka sisältyivät johonkin hämäärään kohtaan. Sitten, kun annoin jokaiselle sanalle sen oikean painon tekstikohdan aiheeseen nähden, jos näkemykseni siitä oli sopusoinnussa jokaisen rinnakkaiskohdan kanssa koko Raamatussa, se lakkasi olemasta vaikeus. Tällä tavoin jatkoin Raamatun tutkimista ensimmäisellä lukukerrallani noin kahden vuoden ajan ja vakuutuin täysin siitä, että se on itse itsensä tulkitsija. Havaitsin, että verrattaessa Raamattua historiaan kaikki profetiat, sikäli kuin ne olivat täyttyneet, olivat täyttyneet kirjaimellisesti; että kaikki Raamatun erilaiset kuvat, vertauskuvat, vertaukset, samankaltaisuudet jne. joko selitettiin niiden välittömässä yhteydessä tai että ne ilmaukset, joilla ne oli ilmaistu, määriteltiin sanan muissa kohdissa, ja kun ne näin oli selitetty, ne on ymmärrettävä kirjaimellisesti tällaisen selityksen mukaisesti. Näin vakuutuin siitä, että Raamattu on ilmoitettujen totuuksien järjestelmä, annettu niin selvästi ja yksinkertaisesti, ettei ”tiellä kulkija, vaikka olisikin tyhmä, eksyisi sillä.” ...

”Raamatun syvällisemmän tutkimisen perusteella tulin siihen johtopäätökseen, että pakanain ylivallan seitsemän ajan täytyy alkaa siitä, kun juutalaiset lakkasivat olemasta itsenäinen kansa Manassan vankeuteen joutumisen yhteydessä, minkä parhaat kronologit ajoittivat vuoteen 677 eKr.; että 2300 päivää alkoivat samanaikaisesti seitsemänkymmenen viikon kanssa, minkä parhaat kronologit ajoittivat vuoteen 457 eKr.; ja että 1335 päivää, jotka alkoivat jokapäiväisen uhrin poistamisesta ja hävityksen kauhistuksen pystyttämisestä, Danielin kirja luku seitsemän jae yksitoista, oli laskettava paavillisen ylivallan pystyttämisestä pakanallisten kauhistusten poistamisen jälkeen ja että se parhaiden historioitsijoiden mukaan, joita saatoin tutkia, oli ajoitettava noin vuoteen 508 jKr. Kun kaikki nämä profeetalliset ajanjaksot laskettiin niistä eri ajankohdista, jotka parhaat kronologit olivat osoittaneet niiden tapahtumien ajaksi, joista ne ilmeisesti oli laskettava, ne kaikki päättyisivät yhdessä, noin vuonna 1843 jKr. Näin minut johdettiin vuonna 1818, Raamatun kaksivuotisen tutkimukseni päättyessä, siihen juhlalliseen johtopäätökseen, että noin kahdenkymmenenviiden vuoden kuluttua siitä ajasta nykyisen olotilamme kaikki asiat olisivat päättyneet...” William Miller’s Apology and Defense, 6, 12.

Ensimmäisen maininnan sääntö vahvistaa, että ensimmäiseksi mainittu asia on kaikkein tärkein, ja ensimmäinen asia, joka mainitaan Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun ensimmäisessä jakeessa, on se viestintäprosessi, jota Isä käyttää antaessaan sanoman Jeesukselle, joka puolestaan antaa sen enkelilleen, joka sitten antaa sen profeetalle, joka sen jälkeen kirjoittaa sen ja lähettää sen seurakunnille. Kun adventismi hylkäsi William Millerin työn ja löydökset, se ei ainoastaan hylännyt perustuksiaan, vaan se hylkäsi myös juuri sen viestintäprosessin, joka johdatti Millerin hänen ymmärrykseensä, ja se hylkäsi prosessin, joka on ainoa väylä, jonka kautta ihmiset voivat ymmärtää Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen, joka avataan juuri ennen koetusajan päättymistä.

Milleriä johdatettiin ymmärtämään, että 3. Mooseksen kirjan seitsemän aikaa alkoivat vuonna 677 eKr. Vasta vuonna 1856 Herra käytti Hiram Edsonia osoittamaan, että myös seitsemän ajan hajotus pantiin täytäntöön Israelin pohjoisia kymmentä heimoa vastaan. Herra pyrki kehittämään seitsemän ajan ymmärrystä sopusuhteissa Millerin seitsemää aikaa koskevan perustavan löydön kanssa, mutta pitkälle sen yli. Mutta vuonna 1856 Hiram Edsonin esittämä valo päättyi salaperäisesti, sillä sarjan kahdeksas artikkeli päättyi Review and Heraldin silloisen toimittajan James Whiten sanoihin: ”Jatkuu.” Sen oli määrä ”jatkoa”, mutta vasta syyskuun 11. päivän 2001 jälkeisenä aikana, jolloin Herra johdatti kansansa ”vanhoille poluille” ja lopulta Hiram Edsonin kirjoittamaan keskeneräiseen artikkelisarjaan.

Emme käsittele tällä hetkellä sitä kapinaa, joka alkoi pian suuren pettymyksen jälkeen, vaan ainoastaan osoitamme, että vaikka Miller johdatettiin 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennessäkuudennessa luvussa esitettyihin ”seitsemään aikaan”, on selvää, että Herra tarkoitti lisätä alkuperäistä ymmärrystä noista seitsemästä ajasta Millerin aiheesta omaksuman perustavan ymmärryksen yli. Hän valitsi Hiram Edsonin, saman palvelijan juuri tuosta historiasta, jonka Hän oli aiemmin valinnut saamaan näyn Kristuksesta siirtymässä kaikkeinpyhimpään 23. lokakuuta 1844.

Tästä syystä käytin adventistiteologin sanoja tunnustaakseni, että kaiken Millerin profeettallisen soveltamisen viitekehys perustui hänen ymmärrykseensä kahdesta hävittävästä vallasta, jotka Danielin kirjassa esitetään ”jokapäiväisenä” (pakanuutena), mikä liittyy aina joko ”rikkomukseen” tai ”kauhistukseen”, kummankin edustaessa paavillisuuden hävittävän vallan eri puolia. Millerin perustavanlaatuisen ymmärryksen roomalaisista valloista on suuresti lisääntynyt siitä historiasta lähtien, jota hän esittää.

Jumalan enkelit, Gabriel mukaan lukien, johdattivat Millerin niihin käsityksiin, joita hän julisti. Näihin käsityksiin sisältyivät ne profetiat, joita hän julisti, ne raamatuntulkinnan säännöt, joita hän käytti, sekä myös se viitekehys, jonka avulla hän saattoi jäsentää profetiat oikein. Millerille annettiin viitekehys, jonka mukaan Danielin kirjassa käsitelty kaksi hävittävää valtaa olivat pakanallinen Rooma ja paavillinen Rooma. Future for America johdatettiin viitekehykseen, jossa kolme hävittävää valtaa ovat lohikäärme, peto ja väärä profeetta.

Ja minä näin kolme saastaista henkeä, sammakkojen kaltaista, lähtevän lohikäärmeen suusta ja pedon suusta ja väärän profeetan suusta. Sillä ne ovat riivaajain henkiä, jotka tekevät ihmeitä ja menevät maan kuningasten ja koko maanpiirin kuningasten luo kootakseen heidät

Kaikkivaltiaan Jumalan suuren päivän sotaan. Ilmestys 16:13, 14.

Future for America -järjestön viitekehys rakentuu Millerin työn varaan, mutta ulottuu pidemmälle siitä, mihin hänen työnsä päättyi. Adventismi hylkäsi hänen viitekehyksensä ja palasi luopioprotestantismin ja Rooman teologiaan. Sama profetian linja, joka alkaa Danielin kirjassa, jatkuu Ilmestyskirjassa.

”Ilmestyskirja on sinetöity kirja, mutta se on myös avattu kirja. Se kuvaa ihmeellisiä tapahtumia, jotka tulevat toteutumaan tämän maan historian viimeisinä päivinä. Tämän kirjan opetukset ovat täsmällisiä, eivät mystisiä ja käsittämättömiä. Siinä jatketaan samaa profetian linjaa kuin Danielin kirjassa. Jumala on toistanut joitakin profetioita osoittaen siten, että niille on annettava merkitystä. Herra ei toista asioita, joilla ei ole suurta merkitystä.” Manuscript Releases, osa 9, 8.

Miller ei kyennyt käsittämään Ilmestyskirjan profetioita, sillä se pakanuuden ja paaviuden kehityslinja, joka Danielin kirjassa on niin selvästi yksilöity, laajennetaan Ilmestyskirjassa kattamaan myös seuraava vainoava valta, joka astuu esiin profeetallisen historian näyttämöllä.

Pakanallisuuden kautta ja sitten paaviuden kautta Saatana käytti valtaansa monien vuosisatojen ajan pyrkien pyyhkimään maan päältä Jumalan uskolliset todistajat. Pakanat ja papistit olivat saman lohikäärmeen hengen liikuttamia. Ne erosivat toisistaan ainoastaan siinä, että paavius, teeskennellen palvelevansa Jumalaa, oli vaarallisempi ja julmempi vihollinen. Roomalaisuuden välityksellä Saatana otti maailman vangikseen. Jumalan nimikirkko tempautui tämän eksytyksen riveihin, ja yli tuhannen vuoden ajan Jumalan kansa kärsi lohikäärmeen vihasta. Ja kun paavius, voimastaan riistettynä, pakotettiin lakkaamaan vainoamasta, Johannes näki uuden vallan nousevan toistamaan lohikäärmeen ääntä ja jatkamaan samaa julmaa ja jumalanpilkaavaa työtä. Tätä valtaa, viimeistä, joka käy sotaa seurakuntaa ja Jumalan lakia vastaan, kuvattiin karitsankaltaisin sarvin varustetulla pedolla. Sitä edeltäneet pedot olivat nousseet merestä, mutta tämä nousi maasta, mikä kuvasi sen kansakunnan rauhanomaista nousua, jota se symboloi. ”Kaksi sarvea niin kuin karitsan sarvet” kuvaavat osuvasti Yhdysvaltain hallituksen luonnetta sellaisena kuin se ilmenee sen kahdessa peruseriaatteessa, tasavaltalaisuudessa ja protestanttisuudessa. Nämä periaatteet ovat kansallisen voimamme ja menestyksemme salaisuus. Ne, jotka ensiksi löysivät turvapaikan Amerikan rannoilta, iloitsivat siitä, että olivat saapuneet maahan, joka oli vapaa paavikunnan röyhkeistä vaatimuksista ja kuninkaallisen vallan tyranniasta. He päättivät perustaa hallituksen kansalais- ja uskonnonvapauden laajalle perustalle.

”Mutta profeetallisen kynän ankara piirto paljastaa muutoksen tässä rauhallisessa näkymässä. Peto, jolla on karitsan kaltaiset sarvet, puhuu lohikäärmeen äänellä ja ’käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa sen nähden’. Profetia julistaa, että se sanoo maan päällä asuville, että heidän tulee tehdä pedolle kuva, ja että ’se saattaa kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat, ottamaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa; eikä kukaan voi ostaa eikä myydä muu kuin se, jolla on merkki tai pedon nimi tai hänen nimensä luku.’ Näin protestanttisuus seuraa paavikunnan jälkiä.” Signs of the Times, 1. marraskuuta 1899.

Millerille Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun meripeto ja maapeto edustivat pakanallista Roomaa, jota seurasi paavillinen Rooma. Miller pyrki myös soveltamaan tulkintakehystään Ilmestyskirjan seitsemänteentoista lukuun, mutta paaviuden kuolinhaavan paraneminen sekä Yhdysvaltojen ja Yhdistyneiden kansakuntien profeetallinen rooli olivat sen jumalallisen kehyyksen ulkopuolella, jonka enkelit olivat hänelle antaneet. Hänen käsityksensä mukaan Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maasta nouseva peto oli paavius.

Miller oli se sanansaattaja, jota oli määrä käyttää poistamaan protestantismin vaippa niiden nimikristittyjen protestanttien käsistä, jotka olivat tulleet ulos pimeästä keskiajasta. Ajanjakso, jolloin Yhdysvallat puhuisi lohikäärmeen tavoin, jolloin republikaanisuus muuttuisi demokratiaksi ja luopio-protestantismi yhtyisi luopiovaltion kanssa sekä toistaisi kirkon ja valtion liiton, joka on paavikunnan kuva, oli hänen aikanaan vielä tulevaisuudessa. Tästä syystä hän pyrki sijoittamaan Ilmestyskirjan siihen jumalalliseen kehyykseen, joka hänelle oli annettu enkelien kautta.

Hänet valittiin ymmärtämään tiedon lisääntyminen, joka syntyi vuonna 1798, kun Danielin kahdeksannen ja yhdeksannen luvun Ulai-joen näky avattiin. Amerikan tulevaisuuden osana oli ymmärtää Danielin kymmenennen–kahdennentoista luvun Hiddekel-joen näky, joka avattiin vuonna 1989, jolloin, niin kuin Danielin yhdentoista luvun jakeessa neljäkymmentä kuvataan, paavikunta ja Yhdysvallat pyyhkäisivät pois entistä Neuvostoliittoa edustaneet maat.

Se viitekehys, jonka enkelit antoivat Future for Americalle, perustui lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolmiosaisen liiton yhteydessä tapahtuvan profetian tunnistamiseen ja soveltamiseen.

”Valo, jonka Daniel sai Jumalalta, annettiin erityisesti näitä viimeisiä päiviä varten. Näyt, jotka hän näki Ulaijoen ja Hiddekelin rannalla, Sinearin suurten virtojen äärellä, ovat nyt täyttymässä, ja kaikki ennustetut tapahtumat toteutuvat pian.” Testimonies to Ministers, 112.

Milleriitat esittivät ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman julistaen tuomion alkamista. Future for America esittää kolmannen enkelin sanoman.

Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala antoi kasvun. Niin ei siis ole mitään se, joka istuttaa, eikä se, joka kastelee, vaan Jumala, joka kasvun antaa. Mutta se, joka istuttaa, ja se, joka kastelee, ovat yhtä; ja kukin saa oman palkkansa oman vaivannäkönsä mukaan. Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmaa, te olette Jumalan rakennus. Minulle annetun Jumalan armon mukaan olen taitavana rakentajana laskenut perustuksen, ja toinen sille rakentaa. Mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin sen, mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. 1. Korinttolaiskirje 3:6–11.

Jotta kolmannen enkelin sanoma esitettäisiin oikein, on esitettävä myös kahden ensimmäisen enkelin sanomat, sillä meille on ilmoitettu, ettei kolmatta voi olla ilman ensimmäistä ja toista. Ensimmäinen ja toinen sanoma ovat perustus, ja kolmas on kulmakivi, mutta kolmas sanoma ei koskaan kiellä eikä ole ristiriidassa ensimmäisen ja toisen kanssa. Jos niin tapahtuu, se ei ole aito sanoma.

”Ensimmäinen ja toinen sanoma annettiin vuosina 1843 ja 1844, ja me elämme nyt kolmannen julistuksen alaisina; mutta kaikki kolme sanomaa on yhä julistettava. On nyt aivan yhtä välttämätöntä kuin koskaan ennenkin, että ne toistetaan niille, jotka etsivät totuutta. Kynällä ja äänellä meidän tulee antaa julistuksen kaikua, osoittaen niiden järjestyksen ja niiden profetioiden sovellutuksen, jotka johtavat meidät kolmannen enkelin sanomaan. Kolmatta ei voi olla ilman ensimmäistä ja toista. Nämä sanomat meidän tulee antaa maailmalle julkaisuissa ja puheissa, esittäen profeettallisen historian kulussa ne asiat, jotka ovat olleet, ja ne, jotka tulevat olemaan.” Selected Messages, kirja 2, 104, 105.

Milleriittien historian ja meidän historiamme välillä on hyvin merkillepantava rinnastus. Milleriitit olivat alku, ja me olemme loppu. He esittivät ja elivät ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat. Me esitämme kolmannen enkelin sanoman. Heidän avaamaton sanomansa (Ulain näky) löytyy Danielin kirjan kahdesta luvusta, ja meidän sanomamme (Hiddekelin näky) löytyy kolmesta luvusta. He tunnistivat ensimmäisen ja toisen vitsauksen, ja elivät toisen vitsauksen täyttymyksen aikana. Me tunnistamme kolmannen vitsauksen ja elämme sen täyttymyksen aikana. Heidän profeettallisen sovellutuksensa viitekehys oli pakanallinen Rooma (lohikäärme) ja paavillinen Rooma (peto). Meidän profeettallisen sovellutuksemme viitekehys on moderni Rooma kolmiosaisena petona.

Kun alamme tarkastella Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa esiintyvää paavillisen Rooman ominaisuutta, että se on kahdeksas ja kuitenkin yksi niistä seitsemästä, on syytä pohtia, mitä milleriitit perustavan historian aikana ymmärsivät Roomasta. Kolmannella enkelillä on oleva lisävaloa, mutta tuo valo ei koskaan ole ristiriidassa vakiintuneen totuuden kanssa.

Danielin luvut kaksi, seitsemän, kahdeksan, yksitoista ja kaksitoista osoittavat Rooman muiden valtojen joukossa. Tarkastelemme Rooman kahta vaihetta ennen vuotta 1798—pakanallista ja paavillista—Millerin profeettallisten sovellusten viitekehystenä. Miller ja pioneerit osoittavat, että Danielin luvun yksitoista jakeessa neljätoista mainitut ”sinun kansasi ryöstäjät” edustavat Roomaa.

Ja niinä aikoina monet nousevat etelän kuningasta vastaan; myös sinun kansasi väkivaltaiset korottavat itsensä vahvistaakseen näyn, mutta he lankeavat. Daniel 11:14.

Tässä jakeessa on otettava huomioon ainakin kaksi tärkeää seikkaa. Jakeessa esiintyvä sana ”näky” on toinen niistä kahdesta hepreankielisestä sanasta Danielin kirjassa, jotka on käännetty sanalla ”näky”. Toinen hepreankielisistä sanoista, jotka on käännetty sanalla ”näky”, on châzôn, ja se merkitsee unta tai profetiaa tai näkyä. Sana châzôn ilmaisee profeettallista historiaa tai ajanjaksoa, ja se esiintyy Danielin kirjassa kymmenen kertaa, ja se on aina käännetty sanalla ”näky”.

Toinen heprean sana, joka myös käännetään sanalla ”näky”, on mar-eh’, ja se merkitsee ilmestystä tai ulkomuotoa. Sana mar-eh’ viittaa yksittäiseen näkyyn, tiettyyn ajankohtaan. Heprean sana mar-eh’ esiintyy Danielin kirjassa kolmetoista kertaa, ja se on käännetty kuusi kertaa sanalla ”näky”, neljä kertaa sanalla ”kasvot”, kaksi kertaa sanalla ”näkö” ja kerran ilmauksella ”hyvännäköinen”.

Kansasi ryöstäjät edustavat Roomaa, ja sen tähden Roomaa koskeva profeettallinen aihe muodostaa Danielin kirjan profeettallisen ”näyn”. Tästä syystä on tärkeää ymmärtää Rooman merkitys

profeetallisena vertauskuvana.

Profeetallinen logiikka vaatii, että sana ”näky”, joka edustaa profeetallista historiaa, on sama ”näky”, jota käsitellään Ilmestyskirjassa, sillä inspiraatio osoittaa, että Daniel ja Ilmestyskirja ovat sama kirja, että ne täydentävät toisiaan, että ne vievät toisensa täydellisyyteen ja että sama profetian linja, joka sijaitsee Danielissa, otetaan uudelleen esille Ilmestyskirjassa. Nämä Profetian Hengen esittämät kohdat on jo sisällytetty tähän artikkelisarjaan, joten en sisällytä niitä uudelleen. Lisään vielä yhden kohdan, jonka olemme jo aiemmin ottaneet mukaan sisar Whitelta. Tuo kohta on, että kaikki Raamatun kirjat yhtyvät ja päättyvät Ilmestyskirjaan. Profeetallisen historian ”näky” (châzôn), joka löytyy Danielista ja vahvistuu Roomaa koskevan profeetallisen aiheen yhteydessä, edustaa profeetallisen historian näkyä kautta koko Raamatun. Kaikki Raamatun kirjat yhtyvät ja päättyvät Ilmestyskirjaan, eikä Jumala koskaan ole ristiriidassa itsensä kanssa. Ei koskaan! Jos luulet niin, ymmärrät jotakin väärin. Juuri sama heprealainen sana (châzôn) on käännetty sanaksi ”näky” myös Sananlaskujen kirjassa.

Missä ei ole näkyä, siellä kansa villiintyy; mutta autuas on se, joka pitää lain. Sananlaskut 29:18.

Se on ensimmäinen seikka, joka on otettava huomioon tämän jakeen yhteydessä. Jos ymmärrämme Rooman väärin, emme voi vahvistaa profeetallisen historian näkyä. Tämä tosiasia määrittää olennaisesti niiden jesuiittojen ja muiden kautta historian tekemät pyrkimykset, jotka ovat tuoneet esiin väärennetyn teologian tuhotakseen Roomaa koskevan profeetallisen aiheen. Kun tarkastelemme Roomaa koskevaa perustavanlaatuista ymmärrystä, meidän tulee pitää tämä mielessämme.

”Ne, jotka joutuvat hämmennykseen ymmärryksessään sanasta ja jotka eivät näe antikristuksen merkitystä, asettuvat varmasti antikristuksen puolelle. Nyt ei ole aikaa sulautua maailmaan. Daniel seisoo osaosassaan ja paikallaan. Danielin ja Johanneksen profetiat on ymmärrettävä. Ne selittävät toisiaan. Ne antavat maailmalle totuuksia, jotka jokaisen tulisi ymmärtää. Näiden profetioiden tulee olla todistuksena maailmassa. Täyttymyksensä kautta näinä viimeisinä päivinä ne selittävät itse itsensä.” Kress Collection, 105.

Jos et kykene näkemään antikristuksen (Rooman) merkitystä, liityt Roomaan, ja tämä varoitus on asetettu siihen asiayhteyteen, kykeneekö ymmärtämään Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat vai ei. Milleriläiset rakensivat adventismin perustavan ymmärryksen sen varaan, että he tunnistivat Rooman. He ymmärsivät, että Roomaa edustivat kaksi hävittävää valtaa, että molemmat olivat Rooman vaiheita, mutta he eivät olleet historian kohdassa, jossa he olisivat voineet nähdä Rooman kolmiosaisena liittona, sellaisena kuin se on esitetty Ilmestyskirjassa. Daniel on sen vuoksi perustus, jota Milleriläiset edustavat, ja Ilmestyskirja on huippukivi, jota Future for America edustaa. Danielin yhdentoista luvun neljästätoista jakeesta on vielä toinen kohta, jonka haluamme tuoda esiin.

Miller ja pioneerit ymmärsivät, että Nebukadnessarin unen kuvapatsas edusti neljää valtakuntaa: Babyloniaa, Meedo-Persiaa, Kreikkaa ja Roomaa. He eivät voineet nähdä neljännen valtakunnan tuolle puolen, sillä he ymmärsivät, että paavillinen Rooma oli yksinkertaisesti Rooman toinen

vaihe ja että sen vuoksi neljäs valtakunta oli päättynyt vuonna 1798. Historiallisesta näkökulmastaan katsoen ainoa jäljellä oleva profeetallinen tienviitta oli Kristuksen toinen tuleminen, jolloin vuoresta irti hakattu kivi iskisi kuvapatsaan jalkoihin. Milleriläiset tunnistivat profeetalliset erot pakanallisen ja paavillisen Rooman välillä, mutta koska heidän oli pakko sovittaa vuosi 1798 yhteen Kristuksen paluun kanssa, he eivät voineet nähdä neljää valtakuntaa pitemmälle.

”Olemme tulleet aikaan, jolloin Jumalan pyhää työtä kuvataan kuvan jaloilla, joissa rauta oli sekoittunut saveen. Jumalalla on kansa, valittu kansa, jonka harkintakyvyn tulee olla pyhitetty ja jonka ei tule tulla epäpyhäksi panemalla perustukselle puuta, heinää ja olkia. Jokainen sielu, joka on uskollinen Jumalan käskyille, näkee, että uskomme tunnusomainen piirre on seitsemännen päivän sapatti. Jos hallitus kunnioittaisi sapattia niin kuin Jumala on käskennyt, se seisoi Jumalan voimassa ja puolustaisi sitä uskoa, joka kerran on pyhille annettu. Mutta valtiomiehet pitävät yllä väärää sapattia ja sekoittavat uskonnollisen uskonsa tämän paaviuden lapsen viettoon asettaen sen sen sapatin yläpuolelle, jonka Herra on pyhittänyt ja siunannut sekä erottanut ihmisen pyhästi vietettäväksi merkiksi itsensä ja kansansa välillä tuhanteen sukupolveen. Kirkollisen vallankäytön ja valtiollisen vallankäytön sekoittumista kuvataan raudalla ja savella. Tämä liitto heikentää kaiken kirkkojen voiman. Se, että kirkko varustetaan valtion vallalla, tuottaa pahoja seurauksia. Ihmiset ovat miltei ylittäneet Jumalan kärsivällisyyden rajan. He ovat panneet voimansa politiikkaan ja yhtyneet paaviuteen. Mutta aika tulee, jolloin Jumala rankaisee niitä, jotka ovat tehneet Hänen lakinsa tyhjäksi, ja heidän paha työnsä koituu heidän omaksi turmiokseen.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 4, 1168.

Ilmestyskirjan seitsemästoista luku on Raamatun profetian valtakuntien viimeinen tunnistus, ja se osoittaa, että seitsemän valtakuntaa on kukistunut ja että kahdeksas valtakunta on nykyajan Rooman kolmiosainen liitto. Jos ensimmäinen viittaus Raamatun profetian valtakuntiin on Danielin kirjan toinen luku, ja sitä se aivan varmasti on, niin viimeisen viittauksen tulisi havainnollistua ensimmäisen viittauksen avulla. Kuinka Danielin kirjan toisen luvun neljä valtakuntaa voivat olla sopusoinnussa Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kahdeksan valtakunnan kanssa?

Muistakaa siis edetessämme, etteivät milleriitit voineet nähdä profeetallisia tapahtumia oman historiansa tuolle puolen. Sanoma, jonka he ymmärsivät ja julistivat, osoitti Kristuksen toisen tulemuksen profeetallisen historian seuraavaksi tienviitaksi. Mutta jos milleriittien ymmärrys Roomasta profeetallisen historian näyn vahvistavana vertauskuvana sekä myös Danielin toisen luvun opetus ovat molemmat milleriittien perustotuuksia, kuinka tämä voi olla sopusoinnussa Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kahdeksan kuningaskunnan kanssa?

Jos olet epävarma siitä, onko Danielin toisen luvun patsaskuva perustavanlaatuinen, sinun tarvitsee vain tarkastella vuoden 1843 ja 1850 tienraivaajakaavioita. Molemmissa on kuvattuna Danielin toisen luvun patsaskuva. Yhtä merkittävää on se, että Ellen White toteaa molempien kaavioiden olevan Jumalan johduksesta ja Hänen suunnitelmansa mukaisesti laadittuja.

"Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erään virheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin." Early Writings, 74, 75.

Vuoden 1850 kartasta hän totesi:

"Minulle näytettiin, että Jumala oli veli Nicholsin laatiman taulun julkaisemisen takana. Minulle näytettiin, että tästä taulusta on Raamatussa profetia, ja jos tämä taulu on tarkoitettu Jumalan kansalle, jos se on yhdelle riittävä, se on sitä toisellekin, ja jos joku tarvitsi uuden, suurempaan mittakaavaan laaditun taulun, kaikki tarvitsevat sitä aivan yhtä paljon."

Manuscript Releases, osa 13, s. 359.

Maaailmassa on vanha sananlasku, joka kuuluu: "Erehdyksellä on monta polkua, mutta totuudella vain yksi." On useita erilaisia erehdyksiä, joita on käytetty estämään ihmisiä tunnistamasta, että Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa esiintyvä nykyinen Rooma on kahdeksas pää, joka on niistä seitsemästä. Yksi niistä erehdyksistä, jota adventismin teologit käyttävät, on historian valtakuntien vääristely. En viittaa tässä Raamatun profetian valtakuntiin; nämä ovat kaksi eri nimitystä. Raamatun profetian valtakunnat perustuvat niiden ensimmäiseen mainintaan Danielin kirjan toisessa luvussa, mutta ennen Babylonia oli olemassa historian valtakuntia. Ellen White yksilöi selvästi, keitä historian valtakunnat olivat, mutta adventismin teologit sivuuttavat innoitetun todistuksen ja luovat historian valtakunnille järjestyksen, joka hämärtää sen ymmärtämisen, että Rooma nousee aina esiin kahdeksantena ja on niistä seitsemästä. Kuitenkin juuri Rooma vahvistaa näyn.

Adventismin ja luopuneen protestantismin teologit väittävät, että historian valtakunnat olivat Egypti, Assyria, Babylon, Meedo-Persia, Kreikka, Rooma ja niin edelleen. Sisaret White ilmoittaa meille, että on olemassa historian kolmas valtakunta, jonka he päättävät jättää pois. Jättävätkö he pois tuon valtakunnan vai jättävätkö he pois Profetian Hengen? Molemmat.

Niiden kansakuntien historia, jotka toinen toisensa jälkeen ovat täyttäneet niille osoitetun aikansa ja paikkansa ja tiedostamattaan todistaneet siitä totuudesta, jonka merkitystä ne itse eivät tunteneet, puhuu meille. Jokaiselle kansakunnalle ja jokaiselle tämän päivän yksilölle Jumala on määrännyt paikan suuressa suunnitelmassaan. Tänään ihmisiä ja kansakuntia mitataan sen luotilangan mukaan, joka on Hänen kädessään, joka ei tee virhettä. Kaikki ratkaisevat oman kohtalonsa omalla valinnallaan, ja Jumala hallitsee kaiken tarkoitustensa toteuttamiseksi.

Se historia, jonka suuri MINÄ OLEN on sanassaan viitoittanut, liittäen lenkin lenkkiin profeetallisessa ketjussa menneisyyden iankaikkisuudesta tulevaisuuden iankaikkisuuteen, kertoo meille, missä olemme tänään aikakausien kulussa ja mitä tulevana aikana voidaan odottaa. Kaikki se, minkä profetia on ennustanut tapahtuvaksi tähän nykyhetkeen asti, on piirtynyt historian sivuille, ja me voimme olla varmat siitä, että kaikki, mikä vielä on tuleva, täyttyy järjestyksessään.

Kaikkien maallisten valtakuntien lopullinen kukistuminen on selvästi ennustettu totuuden sanassa. Siinä profetiassa, joka lausuttiin silloin, kun Jumalan tuomio julistettiin Israelin viimeiselle kuninkaalle, annetaan sanoma: ”Näin sanoo Herra, Herra: Pane pois päähine ja ota pois kruunu: ... korota alhainen ja alenna korkea. Minä kukistan, kukistan, kukistan sen; eikä sitä enää ole, kunnes tulee Hän, jolle oikeus kuuluu, ja minä annan sen Hänelle.” Hesekiel 21:26, 27.

Israelilta pois otettu kruunu siirtyi vuorollaan Babylonian, Meedo-Persian, Kreikan ja Rooman valtakunnille. Jumala sanoo: ”Sitä ei enää ole, kunnes tulee Hän, jonka oikeus se on; ja minä annan sen Hänelle.”

”Se aika on lähellä. Tänä päivänä ajan merkit julistavat, että seisomme suurten ja vakavien tapahtumien kynnyksellä. Kaikki meidän maailmassamme on kuohunnassa. Silmiemme edessä täyttyy Vapahtajan ennustus niistä tapahtumista, jotka käyvät Hänen tulemistaan edellä: ’Te saatte kuulla sodista ja sanomia sodista.... Kansakunta nousee kansakuntaa vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan; ja nälänhätää ja ruttoa ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin.’ Matteus 24:6, 7.”

Nykyhetki on kaikkien elävien kannalta valtavan kiinnostuksen aikaa. Hallitsijat ja valtiomiehet, luottamus- ja vastuutehtävissä olevat miehet, ajattelevat miehet ja naiset kaikista yhteiskuntaluokista, kohdistavat huomionsa ympärillämme tapahtuviin tapahtumiin. He tarkkailevat kansojen välillä vallitsevia kireitä, levottomia suhteita. He näkevät, kuinka jokaisen maallisen tekijän valtaa yhä kasvava jännitys, ja he ymmärtävät, että jokin suuri ja ratkaiseva on tapahtumaisillaan — että maailma on valtavan kriisin partaalla.

”Enkelit pidättävät nyt riidan tuulia, etteivät ne puhaltaisi, ennen kuin maailmaa on varoitettu sen tulevasta perikadosta; mutta myrsky on kokoontumassa, valmiina puhkeamaan maan päälle; ja kun Jumala käskää enkeleitään päästämään tuulet irti, syntyy sellainen riidan näyttäjä, jota mikään kynä ei voi kuvata.

”Raamattu, ja ainoastaan Raamattu, antaa oikean käsityksen näistä asioista. Siinä paljastetaan maailmanhistoriamme suuret viimeiset tapahtumat, tapahtumat, jotka jo heittävät varjonsa edellään ja joiden lähestymisen ääni saa maan vapisemaan ja ihmiset menehtymään pelosta.” Education, 178–180.

Tässä katkelmassa on paljon valoa meidän aikaamme varten, mutta se, mitä haluan tuoda esiin, on se, että sisar White osoittaa selvästi historian Babylonia edeltäneen valtakunnan olleen Israel, ei Assyria. Ne historian valtakunnat, joita teologit käyttävät, jättävät Israelin pois historian valtakuntana huolimatta siitä voimasta ja loistosta, joka vakiintui kuningas Salomon hallituskaudella, sekä huolimatta inspiraation suorasta todistuksesta Hesekielin ja Ellen Whiten kautta, että Israelin kruunu siirtyi Babylonille.

Jos sovellamme innoitettua selitystä historian valtakuntiin, havaitsemme, että Israel on luettava näiden valtakuntien joukkoon. Israel, Assyria ja Egypti ovat historian valtakuntia, jotka edelsivät Raamatun profetian ensimmäistä valtakuntaa, Babylonia. Sen tähden historian neljäs valtakunta oli Babylonia, viides Meedo-Persia, kuudes Kreikka, seitsemäs pakanallinen Rooma ja kahdeksas

paavillinen Rooma, joka oli yksi niistä seitsemästä, sillä se edustaa pakanallisen Rooman toista vaihetta. Historian valtakuntien yhteydessä paavillinen Rooma on kahdeksas, ja on yksi niistä seitsemästä.

Danielin seitsemännessä luvussa Raamatun profetian valtakunnat esitetään petoina. Babylon on leijona, jota seurasi Meedo-Persian karhu. Kolmas oli Kreikka pantterina, ja sitten Rooma „hirmuisena ja kauheana” petona, jolla oli „rautahampaat”. Tämä hirmuinen peto on sopusoinnussa Danielin toisen luvun kuvapatsaan kanssa ja tarkoittaa Roomaa, Raamatun profetian neljättä valtakuntaa.

Milleriläiset ymmärsivät neljännen valtakunnan olevan Rooma, ja niin ollen he käsittivät hirmuisen pedon ominaispiirteet sen mukaisesti ja sovelsivat yksinkertaisesti kaikki pedon profeetalliset tunnusmerkit neljänteen valtakuntaan. He näkivät tekstikohdassa eron pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välillä, mutta eivät voineet nähdä Raamatun profetiassa viidettä valtakuntaa, sillä he käyttivät aivan oikein viitekohtanaan ensimmäistä kertaa, jolloin Raamatun profetian valtakunnat mainitaan. Mutta ero näiden kahden Rooman välillä on tekstikohdassa, mikä sallii meidän tarkastella näiden kahden Rooman välistä eroa kahta valtakuntaa edustavana. Mutta tämä ei ole se asia, jota tarkastelemme.

Näin hän sanoi: Neljäs peto on oleva neljäs valtakunta maan päällä; se on oleva erilainen kuin kaikki valtakunnat, ja se on syövä koko maan ja polkeva sen maahan ja murskaava sen kappaleiksi. Ja ne kymmenen sarvea tästä valtakunnasta ovat kymmenen kuningasta, jotka nousevat; ja heidän jälkeensä nousee toinen, ja hän on oleva erilainen kuin edelliset, ja hän kukistaa kolme kuningasta. Ja hän on puhuva sanoja Korkeinta vastaan ja kuluttava Korkeimman pyhiä ja aikova muuttaa ajat ja lain; ja heidät annetaan hänen käsiinsä ajaksi ja ajoiksi ja puoleksi ajaksi. Mutta oikeus on istuva tuomiolle, ja hänen valtansa otetaan pois, hävitettäväksi ja tuhottavaksi loppuun asti. Daniel 7:23–26.

Danielin kirjan toisen luvun neljäs valtakunta on Rooma. Kymmenen sarvea edustavat niitä kymmentä kansakuntaa, jotka edustavat pakanallisen Rooman valtakuntaa, ja ennen kuin paavillinen Rooma ottaisi maailman hallintaansa vuonna 538, kolme noista valtakunnista poistettaisiin eli temmattaisiin pois. Sitten kahdeksannen jakeen ”pieni” ”sarvi”, jolla oli ”silmit kuin ihmisen silmät ja suu, joka puhui suuria sanoja”, nousisi esiin. Jos neljännessä valtakunnassa on kymmenen sarvea ja kolme poistetaan, jotta ”pieni sarvi” voisi korvata nuo kolme sarvea, niin kun ne kolme sarvea poistetaan, jäljelle jää seitsemän sarvea, ja pieni sarvi on kahdeksas, sillä Rooma nousee aina kahdeksantena ja on yksi niistä seitsemästä. Tässä luvussa on paljon valoa Roomasta sen kahdessa vaiheessa, mutta me esitämme tässä yksinkertaisesti toisen todistuksen siitä, että profeetallisesti samoin kuin historiallisesti Rooma nousee kahdeksantena ja on yksi niistä seitsemästä.

Kahdeksannessa luvussa löydämme seitsemännen luvun laajennuksen. Tämä luku tunnistaa jälleen Raamatun profetian valtakunnat, mutta jättää pois ensimmäisen valtakunnan, Babylonin, sillä kun Daniel sai kahdeksannen luvun näyn, Babylonin loppu oli jo hyvin lähellä. Tässä luvussa Meedo-Persia kuvataan pässinä, jolla oli kaksi sarvea. Kreikkaa kuvataan kauriina, jolla oli yksi sarvi; se murtuu, ja murtuneen sarven sijalle kasvaa neljä sarvea. Tämän jälkeen Kreikan jälkeen

seuraa ”pieni sarvi”, ja jälleen pieni sarvi edustaa Roomaa. Vaikka Rooma ei ollut Kreikan valtakunnan suora jälkeläinen, tämä kohta esittää pienen sarven nousevan yhdestä niistä neljästä sarvesta, jotka nousivat Kreikan valtakunnassa sen jälkeen, kun ensimmäinen sarvi — Aleksanteri Suurta edustava sarvi — oli murtunut. Rooma ei ollut kreikkalaisten jälkeläinen, mutta se aloitti maailmanvalloituksensa Kreikan alueelta, ja siinä mielessä se nousi yhdestä noista neljästä sarvesta.

Sen tähden havaitsemme kahdeksannessa luvussa toisen todistuksen seitsemännelle luvulle. Meedo-Persialla oli kaksi sarvea, Kreikalla oli yksi ja sen jälkeen vielä neljä sarvea. Se tekee yhteensä seitsemän sarvea ennen Roomaa, sillä pieni sarvi nousi esiin yhdestä Kreikan neljästä sarvesta. Kaksi plus yksi plus neljä on seitsemän; sitten Rooma, pieni sarvi, on kahdeksas, ja se on niistä seitsemästä. On syytä panna merkille, että tässä kohdassa, joka osoittaa Rooman tulevan esiin yhdestä kreikkalaisista sarvista, on yksi niistä suurimmista profeetallisista perusteluista, jotka Millerin ja hänen työtovereidensa oli historiansa aikana kohdattava.

Tuon historian protestantit väittivät, ettei Rooman pieni sarvi voinut olla Rooma, sillä ennustus osoittaa, että pieni sarvi nousi esiin yhdestä neljästä kreikkalaisesta sarvesta. Sen vuoksi he perustelivat, että pieni sarvi edusti Antiokhos Epifanesta, joka oli yksi niistä seleukidikuninkaista, joiden historia jatkui Aleksanteri Suuren kuoleman jälkeisen valtakunnan jakaantumisen jälkeen. Milleriittien historian argumentti tässä kysymyksessä oli niin voimakas, että vuoden 1843 karttaan sisällytettiin perustelu protestanttista opetusta vastaan, joka nojautui siihen seikkaan, että Daniel näki pienen sarven nousevan esiin yhdestä neljästä kreikkalaisesta sarvesta eikä se sen vuoksi voinut tarkoittaa Roomaa, sillä Rooma ei polveutunut Kreikasta. Tämä argumentti vaikutti kaikkiin niihin Danielin kohtiin, joissa Rooma tunnistetaan. Protestanttinen kanta sisälsi myös sen, että Danielin yhdestoista luvun jakeen neljätoista ”sinun kansasi väkivaltaiset” täytyi olla Antiokhos Epifanes. Milleriitit sisällyttivät sen vuoksi karttaan, jonka sisar White sanoi olevan ”Herran käden ohjaama eikä sitä tule muuttaa”, viittauksen Antiokhos Epifaneeseen osoittaakseen, miksi hän ei voinut olla tuo neljäs valtakunta. Vahvistaako Rooma profeetallisen historian näyn, vai edustiko joku seleukidikuningas, joka kuoli yli sata vuotta ennen Kristuksen syntymää, sitä valtaa, joka nousi Kristusta vastaan hänen ristiinnaulitsemisessaan?

Kysymys, joka voidaan esittää, kuuluu: miksi Danielille näytettiin Rooman tulevan esiin yhdestä kreikkalaisista sarvista, jos Rooma ei ollut suoraan Kreikan jälkeläinen? Vastaus on, että Rooman vallannousun alku tapahtui sillä alueella, joka oli aiemmin ollut kreikkalaista aluetta; mutta miksi profetia esitettiin sellaisella tavalla, että se jätti tilaa tälle sekaannukselle?

Ainakin yksi vastaus, sen lisäksi että on tärkeää panna merkille, missä Rooma alkoi nousta, on se, että arvoitus siitä, kuinka Rooma aina tulee esiin kahdeksantena ja on yksi niistä seitsemästä, saa vastauksensa siinä, että Rooma liitetään Kreikan alueeseen, jotta säilyisi arvoituksen ydin siitä, että Rooma on yksi niistä seitsemästä. Tuo arvoitus on niin tärkeä, vaikka milleriläiset eivät olisi koskaan voineet ymmärtää tuota käsitettä omasta historiallisesta näkökulmastaan. Se tosiasia, että kaikki viittaukset eivät ainoastaan vuoden 1843 vaan myös vuoden 1850 taulussa ole kuvauksia aiheista, joita Jumalan profeetallisessa Sanassa käsitellään suoraan, lukuun ottamatta sitä yhtä viittausta, joka korostaa, ettei Antiokhos Epifanes ole se valta, joka asettui Kristusta vastaan, tekee

tämän lisäyksen tauluun hyvin merkittäväksi. Kuinka surullista onkaan, että kun adventismi hylkäsi perustuksensa, se huomaa olevansa tänä päivänä opettamassa, että Danielin yhdentoista luvun neljännentoista jakeen valta on Antiokhos Epifanes eikä Rooma! Nyt he opettavat sitä, mitä vastaan milleriläiset vastustivat niin voimakkaasti, että he kuvasivat tuon kiistan vuoden 1843 taulussa!

Historian valtakunnat osoittavat, että Rooma nousee kahdeksanneksi ja on niistä seitsemästä. Seitsemännen luvun ”pieni sarvi”, joka puhuu ”suuria sanoja Korkeinta vastaan”, nousee kahdeksanneksi ja on niistä seitsemästä. Kahdeksannen luvun sarvet osoittavat, että Rooma nousee kahdeksanneksi ja on niistä seitsemästä.

Seuraavassa artikkelissa tarkastelemme, kuinka nykyinen Rooma, sellaisena kuin se esitetään Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa, nousee kahdeksanneksi ja on yksi niistä seitsemästä. Sen jälkeen palaamme Danielin kirjan toiseen lukuun ja osoitamme, miksi Danielin toisen luvun neljä valtakuntaa, jotka ovat Raamatun profetian valtakuntien ensimmäinen maininta, ovat sopusoinnussa Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kahdeksan valtakunnan kanssa.